

נועם שיח

שיחות אב"ד סאנטוב שליט"א

בואו שעריו בתודה!

פנחס תש"פ

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תש"פ

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת תורת הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א

אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות

נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

האי גברא רבא ויקירא, חוב"ט

הרה"ג רבי שלמה יצחק גראסמן שליט"א

רב דקהל "לב אבות" - לייקווד

לע"נ אביו הדגול והנעלה

הרה"ג רבי דוד ב"ר משה זצ"ל

רב דבית החולים מיימאנדיס

במלאות ט"ו שנים לפטירתו

בואו שעריו בתודה!

שיחת התעוררות בקו מערכת וויז'ניץ

לרגל פתיחת בתי הכנסיות בתקופת הקורונה

ר"ח תמוז תש"פ

בבית אלקים נהלך ברגש (תהלים נ"ה, ט"ו) – חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו (איכה ג', כ"ב), אנו מהללים ומשבחים את השי"ת, שאנו כבר עומדים במצב הזה – שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה – שב"ה כבר פתחו את שערי בתי הכנסיות, כבר לא צריכים להתפלל בבית, כבר לא צריכים להתפלל בחוצות ובחצרות, כבר לא צריכים לפחד שמאן דהוא "ילשין" כשנכנסים להתפלל בבית המדרש (אפילו כששומרים על כל ההוראות), וממילא, כולנו מלאים רגש, כשהולכים לבית המדרש – הולכים בשמחה גדולה, הולכים בהתרגשות גדולה – בבית אלקים נהלך ברגש! – כשעדיין "הולכים" לבית המדרש אנו כבר מלאים בהתרגשות גדולה.

אבל, מה היה קודם שהגענו למצב הזה? אמנם כשהיינו בבית המדרש התפללנו בחמימות גדולה, בחיות דקדושה, בהתרגשות גדולה, אבל כיצד היה נראה ה"בבית אלקים נהלך ברגש"? – האם התרגשנו שאנו זוכים ללכת לבית המדרש? – האם עלה על דעתנו להודות ולהלל ולשבח להקב"ה על כך שיש לנו את הזמיה ללכת להתפלל בבית הכנסת??

מספרים על אחד מנקיי הדעת שבירושלים ה"ה הגה"ח רבי נטע ציינורט זצ"ל, שבבוקרו של יום אחד, ראוהו עוברים ושבים כשהוא הולך לאטו, ומגשש באפילה משל היה עיוור רח"ל, וכך הולך ר' נטע והולך בנחת נשרך לאיטו ונזהר שלא ליפול ממש כאילו היה סומא, אלו שהכירוהו השתוממו מאוד על ר' נטע, מה לו לר' נטע לעשות עצמו כאילו הוא עיוור? מה אירע עמו – התפלאו האנשים? אך לאחר זמן מה, ראוהו פוקח את עיניו כשהוא שמח ורוקד מתוך שמחה...

כשראה את מקורביו תמהים לפשר התנהגותו התמוהה, הסביר ר' נטע כך: אני כעת בדרכי לבית המדרש להתפלל, אני הולך לעשות את הברכה "ברוך אתה ה' יוצר המאורות", לפתע הכתה בי המחשבה – אומר ר' נטע – וכי משיג אני נכונה את עומק המתנה של "המאורות", עד שהנני מברך את ה' על כך ואומר "ברוך יוצר המאורות"? וכי משער אני דיו את עומק החסד של הקב"ה המאיר לארץ ולדרים עליה ברוב רחמיו וחסדיו, שאפשר ללכת ברחוב ולראות כיצד ללכת? מברכים כל יום את הברכה "פוקח עיוורים", וכי יודע הנני עיוור מהו? וכי יודע אני "חושך" מהו? וכי משער אני נכונה את המתנה בחסדי השי"ת שיכולים לראות דרך העיניים? ולכן – אומר ר' נטע – עשיתי עצמי כעיוור, והרגשתי והבנתי חושך מהו, ראיתי עד כמה קשה סבלו של העיוור ל"ע, וכיצד איננו יכול לסדר עצמו כלל על כל צעד ושעל, וכאשר לפתע פקחתי את עיני "ויהי אור"! אני יכול לראות ב"ה! כעת אני יכול לברך את הברכה של "יוצר המאורות" מתוך שמחה עצומה, ומתוך רגש פנימי של הודיה, כעת הנני משיג את עומק המתנה הנפלאה הזו של "אור", ולכן אני כה שמח!

אחים יקרים! הבה ונתבוננה מה עברנו בתקופה האחרונה, הבה ולא נשכח את אלו שהיו סגורים ומבודדים בביתם וצעקו במר ליבם "הוציאה ממסגר נפשי" (תהלים קמ"ב, ח'), ואפילו כשהיו מתקיימים מניינים מצומצמים כפי דרישת הרשויות, אז היו כאלו שלא ראו זאת בעין יפה וגרמו ע"י הלשנתם לצרות ל"ע, בליל יו"ט ראשון של פסח עמד מכונית של המשטרה ליד בית מדרשינו להשגיח שאף אחד לא ירהיב בנפשו חלילה להיכנס לתוך בית המדרש להתפלל!! לא הרגשתי כאילו אני עומד על אדמת אמעריקא...

כשהייתה כאן מצב קשה, בפרט באיזור שלנו שעשו בעיות לאלה שרצו להתפלל במנין, על אף ששומרים על כל הכללים וההוראות, קיבלתי רשות מיוחדת להתפלל בבית המדרש "תולדות מרדכי וויזשניץ", שם התקיימו מניינים מצומצמים, רק לאלו שקבלו רשות להיכנס להתפלל.

ביום אחד בעת תפילת שחרית, פרצו פנימה כמה שוטרים, כאשר בחוץ עומדים כמה מכוניות של המשטרה, והיה נדמה כאילו הם מתעסקים כאן בפרצה הכי הגדולה בדורינו, ואף כאשר הראנו להם שאנו מקיימים את התפילות כפי כל הכללים של הרשויות, והיו רק כמה מתפללים מצומצמים, כאשר לכל אחד יש שולחן מיוחד והוא עומד רחוק מחברו, וכל אחד לבוש בכפפות ומסכה על פניו, עם כל זאת לא עזר לנו, והשוטרים התעקשו על איזה שטות שזה לא לפי התקנות, וכל אחד קיבל טיקעט, שאם יצאו "חייב" במשפט, יכולים לקבל קנס על סך אלף דולר וששה חדשים בבית הסוהר, ואין לתאר איך שהרגשתי אז...

את הקנס [טיקעט] שקיבלתי הנחתי למשמרת כדי שאזכור באיזה מצב קשה עמדנו, ואכן, אמנם כעת כאשר חוזרים לבית המדרש להתפלל, עדיין חקוק בעצמותינו המצב הנורא בה עמדנו

עד לפני זמן מה כאשר לא הורשנו להתפלל בבית המדרש, וכעת כאשר הולכים להתפלל בבית המדרש, אנו מלאים שמחה והתרגשות גדולה, וכלשון הפסוק "בבית אלקים נהלך ברגש", אבל מה שמוטל עלינו, הוא, לקחת עמנו את ההרגשה הזאת לזמנים הטובים שיבואו עלינו לטובה ולברכה.

הנה "ראש השנה" נקרא "יום הזכרון", שכן אין לך יהודי שאינו מתעורר לטובה ביום הגדול והנורא הזה, ולכן נקרא יום זה "יום הזכרון", כדי שזכור במשך כל השנה את ההתעוררות הגדולה שהיתה לנו ביום זה. ולענייננו, הבה בל נשכח את ההתרגשות הגדולה שיש לנו כאשר אנו נכנסים לתוככי הבית המדרש להתפלל, ואפילו כשהתפילות בבית המדרש יהיה דבר רגיל, נזכור היטב היטב את המתנה הזאת להודות ולהלל להקב"ה על עצם הזכייה שיכולים אנו ללכת להתפלל בבית המדרש, בבית אלקים נהלך ברגש!!

אנו רואים דבר מעניין, חז"ל אומרים במסכת אבות (פ"ה מ"ה):
עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש, לא הפילה אשה מריח בשר הקודש, ולא הסריח בשר הקודש, ולא נראה זבוב בבית המטבחיים, ולא כיבו הגשמים את האש של עצי המערכה, ולא נמצא פסול בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים, ולא אמר אדם צר לי המקום.

ולכאורה זה פלא, הלא לא רואים כאן שום דבר שהיה בו נס גלוי, לא היה שם נס כ"קריעת ים סוף", אלא כל הנסים הם דברים ש"לא" אירעו.

אומר הגה"צ רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, שזהו הנס הגדול ביותר, שהכל הולך ב"ה כשורה בלא שום מכשול, ואלו הם העשרה "נסים" שנעשו לאבותינו בבית המקדש, וע"ז צריכים ליתן שבח והודי' מיוחדת להקב"ה.

יהודי אחד ערך בצפרא דשבתא קידושא רבא לאחר התפילה, שאלו אותו חבריו ידידיו ומכריו "לשמחה זו מה עושה?" למה אתה עושה קידוש? השיב האברך "אתמול הלכתי ברחוב, ומכונית זרקה אותי על הרצפה ר"ל, ויצאתי עם החיים ממש בנסי נסים! ולכן אני עושה קידוש להודות ולהלל להקב"ה". בשבוע אח"כ עשה אברך אחר קידושא רבא, שאלו אותו ידידיו "למה אתה עושה קידוש?" השיב האברך "הלכתי אתמול ברחוב, ומכונית לא הפילה אותי על הרצפה!!..."

הנה, כשבאים לבית המדרש והדלת אינה נעולה, הולכים למקוה והדלת פתוחה, נכנסים להתפלל בבית המדרש ואין מפחדים שמא מאן דהוא "ילשין" עליך שאתה מתפלל, אין שום שוטר שממתין עליך לראות אם אתה הולך להתפלל בביהמ"ד, על זה גופא צריכים להודות ולהלל להבורא כל עולמים, בבית אלקים נהלך ברגש!

מה גדלו מעשיך ה' מאוד עמקו מחשבותיך איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת (תהלים צ"ב, ו'ז). מפרש הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע: "מה גדלו מעשיך ה'" – הלא מעשיך ית"ש כה גדולים ורבים הם בחיי היום יום, כשהכל הולך כשורה הרי זה חסד ה' גדול עד למאוד, והם נסים ונפלאות ממש, "מאוד עמקו מחשבותיך" – אני צריך להתעמק במחשבותי ולהבין, איך שייד במציאות כזה דבר – ש"איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת" – שיהיה איש שוטה ופתי עלי אדמות שלא יבין ולא ישכיל

להתבונן ולהתפעל מגודל מעשי ה' שכל הקורה בחיי היום יום הם נסים ונפלאות, הוא חושב שהכל נעשה מאליו, וכך הטבע להיות כן שהכל ילך כשורה, ורק כאשר הוא רואה איזה נס מיוחד אז הוא מתעורר לשבח להקב"ה.

מיתאמרא משמיה דהגה"צ רבי יחזקאל לווינשטיין זצ"ל אימרה נפלאה: בנוהג שבעולם, האדם זוכר להודות להקב"ה רק כאשר הוא ניצול מצרה כלשהו רח"ל, אבל כשהכל הולך אצלו כשורה ואין דבר מה טורד את מנוחתו ושלוותו, הוא כביכול שוכח מלהודות להקב"ה, אבל האמת הוא, שהאדם עושה בזה "טעות גדולה", וזה יוכל לעלות לו ביוקר! שכן הקב"ה הלא רוצה שהאדם יפנה אליו, וממילא, אם האדם יפנה אל הקב"ה רק כשהוא נמצא בעת צרה, אז הקב"ה ישלח לו עוד איזה צרה חלילה, כדי שהאדם שוב יפנה אל הקב"ה, אבל אם האדם פונה אל הקב"ה כשהכל הולך לו כשורה, הוא מודה לו ומשבח אותו כשחיי היום יום שלו עטופים ומעונגים בטובה.

אשר על כן, כאשר שערי בית המדרש "אינם" נעולים, והוא פונה להקב"ה בשירות הלל ותשבחות על כך, אז הקב"ה ימשיך להשפיע עליו עוד ועוד טובות כדי שיוכל להודות לו על כך.

מסופר על אחד ממקורבי הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זי"ע, שהיה נצרך פעם אחת לטובה גדולה מאדם מסויים, ואותו מקורב כתב מכתב יפה מאוד לאותו עסקן בו הוא ביקש ממנו שיעזור לו, ואכן מאמציו נשאו פרי לתפארת, והלה עשה לו את הטובה הגדולה הזאת שהיה צריך לה. לאחר זמן מה פגש האדם את העסקן, והודה

לו בפיו מעומק הלב על הטובה הגדולה שעשה לו. העיר לו הרבי ה"בית ישראל" זי"ע ואמר לו: כשהיית צריך את הטובה, ערכת מכתב יפה וביקשת מהאדם הזה שיעזור לך, ועכשיו משעשה לך כבר את הטובה הזאת, אתה משבח ומודה לו ואומר לו "יישר כח" רק בפיד? – זה לא נכון! – צריכים להודות לכל הפחות באותה נוסח של הבקשה, ובכן, תכתוב לו מכתב נאה בה אתה מודה לו על הטובה הגדולה הזאת שעשה לך.

והמשיך הרבי ואמר לו: בפרשת ביכורים נאמר (דברים כ"ו, ה'): וענית ואמרת, ופירש רש"י, לשון הרמת קול. ולכאורה, הלא אמרו חז"ל (מס' ברכות דף כ"ד ע"ב) שהמגביה קולו בתפילתו הרי זה מנביאי השקר, ולמה א"כ יאמר מקרא ביכורים בהרמת קול. ברם, הרי כל ענין וידוי ביכורים קשור עם ענין הכרת הטוב, וכמו שפירש רש"י (דברים כ"ו, ג' ד"ה ואמרת אליו), "ואמרת אליו" – שאינך כפוי טובה. והנה בדרך כלל כשהאדם בעת צרה או שהוא צריך משהו שהשי"ת יעזור לו, הוא מרים את קולו וצועק להקב"ה "אנא ה' הושיעה נא, אבי שבשמים, הושיעה נא ועזור לי להוציאני ממיצר", וממילא, כעת כשהוא בא להודות להשי"ת, אל יהא כפוי טובה, אלא יודה להשי"ת בדיוק באותו אופן שהוא ביקש ממנו שיעזור לו, בהרמת קול...

זכורני, בעת שהיינו בתוך המצב הנורא של הקורונה, התקשרו אלי כמה אברכים וצעקו קולות "אני כבר לא מסוגל לסבול את המצב הזה, זה ממש גיהנום, אפילו בית האסורים יותר טוב מזה, שם יכולים להתפלל במנין, שם יוצאים כל יום לנפוש בחצר ולשאוף אויר צח, שם יכולים לבוא לבקר אחד את השני, ואילו

כעת אנו יושבים מבודדים בבית ללא אפשרות להתפלל במנין וללא אפשרות לצאת לחוץ לשאוף אויר צח, ומרגישים כמו אדם בודד כערער בערבה בלא שום גואל ומכיר!"... השני התקשר ואמר בקולי קולות שהוא מרגיש שהוא חלילה יוצא מדעתו, הילדים שלו הולכים לו על העצבים ומשועממים בבית, והוא מרגיש שכבר כלו כל הקיצין! אברך שלישי התקשר ואמר לי "אילו היו לי ילדים בבית, הייתי יכול להתפלל אתם ללמוד עמם" והיתה זו חצי צרה, אבל כעת אנו מבודדים, אני וב"ב לבד בבית, ומרגישים כאילו אנו יוצאים חלילה מדעתנו...

וממילא, כעת שנותנים שבח והודי' להשי"ת, כשהולכים לבית המדרש מתוך שמחה, בבית אלקים נהלך ברגש, צריכים לעשות "קולות". כשבאים לבית המדרש והדלת פתוחה, צריכים להודות ולהלל להשי"ת בקולי קולות לצעוק מעומק הלב מתוך התרגשות ושמחה עצומה עד למאוד "רבוש"ע אתה כה יקר וכה טוב! אני מודה ומשבח לך על המתנה הנפלאה הזו שהדלת של הבית המדרש פתוחה ויכולים להתפלל בבית המדרש פנימה!"...

כאמור, נקרא ראש השנה "יום הזכרון", שכן כל יהודי מתעורר ביום הגדול והקדוש והנורא הזה, ולכן צריכים לזכור ולקחת עמנו את ההתעוררות הגדולה הזאת עמנו לכל השנה כולה.

כמו כן מקבל עליו כל אחד ואחד איזה קבלה טובה להתחזק בה ביותר, וצריך כל אחד לזכור את הקבלה הטובה הזו לכל השנה כולה. וממילא, כשאנו עומדים בימים אלו, בה אנו זוכים לחזור להתפלל בבתי כנסיות ומדרשות, אין ספק שכל אחד ואחד

מתעורר לטובה ומקבל על עצמו איזה קבלה בענין קדושת בית הכנסת, רבים כבר דשו בענין מורא מקדש שצריכים לכבות את הפלאפונים בעת התפילה, אמנם אני רוצה להוסיף עוד איזה נקודה הנוגע לענייננו.

בימים אלה כשאנו שמחים שזכינו לחזור לבית הכנסת, בבית אלקים נהלך ברגש, צריכים אמנם להיזהר ולהישמר שלא לברוח מבית המדרש. ישנם אנשים שכשמתחילים לומר תפילת "עלינו לשבח", הם עומדים כבר עם רגל אחת מחוץ לבית המדרש, ויש כאלו המהדרין מן המהדרין, ועומדים בב' רגליהם מחוץ לבית המדרש, וידוע מה שאמר המגיד הנודע הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל ש"עלינו" זו לא תפילת הדרך, ולמה א"כ אומרים אותה כשהולכים בדרך? ... והוסיף ידידנו המשפיע הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, שאת ה"פעקלעך" [החבילות] כבר אורזים ב"אין כאלקנו", דהיינו שאת התפילין כבר חולצים ב"אין כאלקנו"...

וממילא, לאחר שבכינו וזעקנו "הוציאה ממסגר נפשי", לאחר שבקשנו מכל הלב, שרצוננו לראות את מלכנו – לחזור להתפלל בבית המדרש, כשאמרו ביום טוב פסח את "תפילת טל" ביחידות, כמה התגעגע הלב שנוכל לחזור בקרוב לבית המדרש! ולכן כשאנו נמצאים כבר בבית המדרש, צריכים להיזהר שלא לברוח משם חלילה – התפילה מסתיימת לאחר "עלינו", ואז מתחילים לחלוץ את התפילין... ובשבת קודש מסתיימת התפילה לאחר "אנעים זמירות"...

אנו רואים שהרבי שליט"א (מרן אדמו"ר שליט"א מוויז'ניץ - על ישראל הדרתו וויז'ניץ ב"ב) מוותר תמידין כסדרן להתפלל תפילת מוסף לפני התיבה, וכן "קבלת שבת", ולפעמים "שוכן עד", ומכבד מישהו אחר להתפלל במקומו, ברם על דבר אחד אינו מוותר, על

אמירת "אנעים זמירות", שהרבי אומרו לפני התיבה מידי שבת בשבתו.

לפני איזה שנים, התפללתי פעם מוסף בשבת קודש לפני העמוד בבית המדרש הגדול בשיכון וויז'ניץ, וכשהכניסו את הספר תורה לארון הקודש, בטרם התחלתי לומר קדיש, ראיתי את הרבי ניגש אלי ואומר לי: "אנעים זמירות" אני אומר... (אחד הנוכחים אמר "תראה, הרבי אינו צריך לגבאי, הוא עושה הכל לבד"...) – ואמרתי פעם בדרך צחות, שבחצר הקודש וויזשניץ-מאנסי, היה הרבי הגה"ק בעל "תורת מרדכי" ז"ע מתפלל תמידים כסדרן את תפילת מוסף לפני התיבה, או אחד מבניו, ואילו את "אנעים זמירות" היה מכבד מישהו אחר לומר, וכל פעם שהייתי במאנסי בשבת או בחג, היה הרבי מכבד אותי לגשת להתיבה לומר "אנעים זמירות", ואמרתי בצחות "מהו ההבדל בין וויז'ניץ בני ברק, לוויזשניץ-מאנסי, שבמאנסי הרבי מתפלל מוסף ואני אומר "אנעים זמירות", ובבני ברק אני מתפלל מוסף והרבי אומר "אנעים זמירות"...) ועכ"פ, יודעי דבר מסבירים, שלכן הרבי ניגש לאנעים זמירות, כדי שכל הקהל ישארו עד סוף התפילה – עד לאחר אנעים זמירות ולא יברחו קודם לכן...

וממילא, כעת שיש לנו את ההתרגשות הגדולה כשנכנסים להתפלל בבית המדרש, בבית אלקים נהלך ברגש, זה הזמן שכל אחד ואחד יקבל על עצמו שלא לצאת מבית המדרש עד לאחר התפילה, והשי"ת יעזור שכל תפילותינו יתקבלו לרחמים ולרצון, וכמו שדברנו, שכשמודים ומשבחים ומהללים להקב"ה על כל החסדים שהוא עושה עמנו מידי יום ביומו, אז הקב"ה בודאי רוצה שנמשיך להודות לו ולומר לפניו שירות זמירות ותשבחות, ואין ספק שהקב"ה ימשיך להשפיע לנו עוד ועוד חסדים, וכולנו נזכה לבני חיי ומזוני, שפע ברכה והצלחה, ולקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

יהלומים מגדולי ישראל

כששמע הרבי שבחו"ל יש פשקווילים נגדו, אמר: "אזוי?! תביאו לי את הפתק, גם אני רוצה לחתום"...

דוד כהן לראש 50

נגדו של כ"ק אדמו"ר מוויז'ניץ על הביקור של עם ראש הממשלה

ממשלת הכופרים, ומוחם שם במחאה נמרצת נגד הרבי. כששמע הרבי את דבריו, אמר לו "אזוי?! תביא לי את הפתק, גם אני רוצה לחתום" (נ.ב. אולי כוונת הרבי, שבאמת אסור להיפגש עם אדם רשע, ברם יש מצב של "עת לעשות לה' הפרו תורתך", ואלה - שלא ידועה להם סיבת הפגישה - הם צודקים בדבריהם...)

לפני כמה שבועות הלך מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ לביתו של ראש ממשלת מדינת ישראל, כדי להיפגש עמו, ולדבר עמו אודות ענין אחד חשוב מאוד שאת תוכנו לא גילה הרבי לאף אחד. סיפר נכד הרבי, שבשבת קודש שלאחר מפגש זה, סעד עם זקנו הרבי שליט"א את סעודת שב"ק, וסיפר לזקנו, שבחוץ לארץ יש פשקווילים וכתבי פלסטר נגד הרבי על זה שנפגש עם ראש

ר' יעקב לא האמין למה שאוזניו שומעות, ובקול מלא התרגשות אמר שיש לו דבר נפלא לספר, וכך סיפר ר' יעקב: הנה, בעת שהגיעו בחזרה מן הביקור, ועמד הרבי להיכנס לתוך הבית, עצר הרבי לרגע, והורה לו לנסוע לאיזהו מקומן. כשהגיעו למקום הזה, יצא הרבי מן האוטו, ואמר צריך ללכת לשפאציר, והרבי, אף שהיה בחוסר כח ממש, בכ"ז הלך לשפאציר כעת באישון לילה. האמת היא - אמר ר' יעקב - שהיה זה לפלא בעיני, למה זה דחוף ללכת לשפאציר בשעה מאוחרת כזאת, אמנם כעת אני מבין, שהלא הרבי הוציא מפיו שהוא "הולך לשפאציר", אז צריכים לקיים "מוצא שפתך תשמור" (דברים כ"ג, כ"ד)... (מתוך 'נונים שיד', מכון אפריון לשלמה)

בענין זה סיפרו לי עוד סיפור נפלא, שבעת שיצא הרבי מבית הנופש שבחצור ללכת להיפגש עם ראש הממשלה, אמר הרבי לאחד המשמשים בקודש שנשאר בבית, שאם מתקשרים ושואלים היכן הרבי, יאמר "ער אזי געגאנגען פאר א שפאציר" [הוא הלך לטיול קצר]. הרבי נסע מביתו, והמשב"ק הלך לישון. בשעה מאוחרת בלילה, בערך בשעה שלש ושלשים לאחר חצות הלילה, חזר הרבי למעונו. כשנסכסו לבית, סיפר הנה"ח ר' יעקב אדלר הי"ו - שהתלווה אל הרבי לביקור הזה - שהם חוזרים כעת מביקור בבית ראש הממשלה. המשב"ק השתומם מאד, והגיב בתמיהה, שלפני שיצא הרבי מן הבית, אמר לו שהוא "הולך לשפאציר".

בואו שעריו בתודה!

שיחת התעוררות בקו מערכת וויז'ניץ
מאת הרה"ג רבי שלמה זלמן פרידמאן שליט"א
אבד"ק סאנטוב

לרגל פתיחת בתי כנסיות בתקופת הקורונה

ר"ח תמוז תש"פ

בכון אפריון לשלמה

לייקווד

9996551.z@gmail.com

משולחן הקוראים

בס"ד. שלום וברכה לכבוד מערכת "אפריון לשלמה" - המוציאים לאור דברי תורה של הדר"ג אבד"ק סאנטוב שליט"א לייקווד יצ"ו

ראשית ברצוני להביע תודתי והוקרתי הרב על החוברות הנפלאות בשם "נועם שיח" ייקרא, שמחיה נפשות בכל קצווי תבל. תשוח"ח.

קראתי בשקיקה את הסיפורים הנפלאים אודות ביקור מרן רבינו שליט"א (מרן אדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק) אצל ראש הממשלה, וחשבתי להוסיף עוד כמה פרטים ששמעתי **ממקור ראשון**:

א) הרבי שליט"א דיבר עם ר' יעקב טסלר ושאל: ווי אזוי אדרעסירט מען איהם? [איך אני מכנה אותן] ענה ר' יעקב: "אדון ראש הממשלה", אמר רבינו: "אדון" זאג איך נאר אויפ'ן באשעפער! ["אדון" אני אומר רק על הקב"ה]. לאחר דין ודברים התייעץ רבינו עם מזכיר המועצת הרב יעקב ולצר שאמר שאפשר לומר "כבוד ראש הממשלה". וסבר וקיבל.

ב) רבינו אמר שאינו רוצה שיהיה דגל המדינה, במקום הפגישה.

ג) הגאון רבי חיים יוסף דוד ווייס שליט"א דומ"ץ סאטמאר אנטווערפען אמר לאחדים מבני משפחתו: אין לכם מושג איזה רבי הוא האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א! אני היחיד שיודע **בדיוק** מדוע הרבי נסע, ואילו הציבור היו יודעים, היו יוצאים מכליהם [ארויס פון די כלים] מרוב התפעלות על אי התחשבותו כלל במעמדו במקום שנוגע לכלל ישראל. ללמדנו עד כמה צריכים לדון לכף זכות...

ישר כח גדול ושבתא טבא

ברוך גרוס

חו"פ אנטווערפען יצ"ו

לאחר בירור נתברר, שהכותב הוא איש נאמן מאד, ובכ"ז, היות שלא מוכר לנו, והרב שליט"א אינו מכיר באופן אישי, על כן, בטרם שפרסמנו את המכתב, ייצרנו קשר עם אחד מבני משפחתו של הגאון דומ"ץ סאטמאר שליט"א מאנטווערפן, ואמר שהוא שמע את הדברים הנ"ל מפי דומ"ץ סאטמאר שליט"א, והוסיף לנו ידיעה נפלאה, שהרבי מוויז'ניץ הלך לבקש טובה פרטית לאיש פרטי **שאינו מחסידי וויז'ניץ!** והנה הנקודה שכתב אודות הדגל, היה תמוה בעיני הרב, ולאחר בירור יסודי, נתברר שאכן כנים הדברים.

מכון אפריון לשלמה

אתה עושה דבר מאוד טוב...

לפני זמן לא רב נפטר הרה"ח הישיש ר' יהושע יאקאבאוויטש ז"ל, שבמקורו היה מחסידי בעלזא, והוא עצמו היה ג"כ דבוק לצדיקי בית בעלזא. כשעבר להתגורר באמריקא, התדבק ביבלח"ט כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א ונעשה חסיד מופלג של הרבי במלוא מובן המילה, הוא לא החסיר שם שום תפילה בשבתות וימים טובים ושום טיש, אפילו טיש שהתקיים בימות החול, בכל עת עריכת השולחנות היה עומד ליד הרבי, ומשתתף מתחילה ועד סוף, והגם שלכל הדעות היה הוא "הזקן המופלג ביותר" מכל אלו שהיו נוכחים בעת הטיש, בכ"ז היה נוהג לעמוד על רגליו כל הזמן ביראת הכבוד מופלגת. בעת שהרבי הבדיל על היין במוצאי שבת, היה זה מחזה משעשע משובב לב לראות את ר' יהושע נדחף בין כל הבחורים לראות היטב את הרבי כשהוא מבדיל על היין.

כשספרו לרבי שליט"א על פטירתו של ר' יהושע ז"ל, התבטא הרבי בענוותנות ואמר "אה! א גרויסער בעלזער חסיד"...

לפני הרבה שנים קניתי קאפל [כפה] חדשה לכ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א. כשנכנסתי לביתו נאווה קודש ומסרתי לו את הכפה, לבשה הרבי מיד, והתבטא בהנאה שזה ממש כמדתו שהוא צריך לה והוא עומד מאוד טוב על הראש, וכלל לא עלתה על דעתו שקודם לכן ביררתי היטב את מידת הכפה של הרבי ואיזה סוג כפה הרבי לובש. הרבי נשאר לבוש עם הכפה החדשה, והישנה נשאר על השולחן. מיד שאלתי את הרבי אם אני יכול לקבל את הכפה הישנה שלו, הסתכל עלי הרבי במבט תמה ושאל "בשביל מה אתה צריך כפה ישנה?", ולא עניתי לו, ומיד אמר הרבי "אם אתה רוצה את זה, אז תקח אותו"...

כזכור, היה הרה"ח ר' יהושע יאקאבאוויטש ז"ל - כשהגיע להתגורר באמריקא - חסיד מופלג דבוק בכ"ק האדמו"ר מראחמיסטריווקא שליט"א. פעם בעת שר' יהושע שהה באנטווערפן, נכנס אל כ"ק הרה"ק רבי יענקעל'ע מפשעווארסק זי"ע, ושאלו הרה"ק "היכן אתה מסתובב באמריקא? היכן אתה מתפלל?", השיב לו "אצל הרבי מראחמיסטריווקא". אמר לו רבי יענקעל'ע "אתה עושה דבר מאוד טוב, אני מכיר אותו - את הרבי מראחמיסטריווקא - מאוד טוב, כשהייתי מגיע לשיכון סקוירא, הייתי מתאכסן בביתו, הוא תלמיד חכם גדול מאד וירא שמים אמיתי"...

